

Desátá kapitola

Tajemné chobotničky

Modrou placku vyštourel Honzík ze škvíry ve skalisku. Očichal ji a zmuchlal do koule a hodil mi ji. Zelenou si nechal.

„Třeba je v tom nějaký trik. Něco to musí pohánět, že to lezlo a mluvilo. Koukala ses někdy do hodinek? Tam je taková úplně mrňavá baterka ...“

„Jenomže v tomhle není nic. Leze to? Neleze. Mluví to? Nemluví.“ Roznimrali jsme s Honzíkem obě placky na úplně malé kousíčky. Žádnou baterku jsme neobjevili. Byla to mrtvá hmota. Trošku se podobala formele, co se jí ve škole musí říkat plastelína, jen byla víc hladká a hedvábná a nelepila se na prsty a nesmrděla jako plastelína, víc voněla mořem a trošku hrála do dlaní.

„Víš, co jsme dělali ve výtvarné výchově z formely? Paňáky a zvířata a kytky,“ řekl Honzík a uplácal z té divné hmoty lva, co vypadal jako zmuchlaná myš, a kriticky se zadíval na to, co jsem uplácala já. „To má být co, to s tím chobotem? Slon?“

„Chobotnice.“

„Cha,“ řekl Honzík s převahou znalce moří, hlubin a akvariálních rybiček. „Chobotnice nemají chobot, ale chapadla.“ Předělal svého zeleného lva, co vypadal jako myš, na chobotnici.

„Radši plácej kytky, modré kytky jsou. U dědy aspoň jo. Nejezdít sem, mohli jsme s tátou a mámou chodit na třešně k rybníku. Myslíš, že je ti policajti doopravdy zavřou?“

„Spíš tebe, žes sebral tátovi pivo!“

Přidělala jsem své modré příšeře poslední chapadlo a strčila ji Honzíkovi před nos.

„Teď se boj! Jsem strašnej modrej chobotničák Ničák!!!“

„Jenomže má Zelená je něžná dáma. Na hlavu jí dám mušličky. Růžovou a žlutou...“

„A já mému Modrýmu...“

Když jsme v okruhu padesáti metrů od auta a karavanu sesbírali všechny mušličky, co ještě nebyly černé od nafty, byl stolek, na kterém jsme naše příšerky upatlali, prázdný. Zmizel z něj i Modrej i Zelená.

A něco skřehotavě řeklo:

„Teď se boj!!! Jsem strašnej Modrej chobotničák Ničák!!!“

Byl to Modrej. Vylezl na schůdky karavanu a třemi chapadly pomohl nahoru Zelené.

A ta řekla:

„Šup dup. Uzavřít dolní palubu.“

Málem to s námi seklo.

Že mluvějí.

A hejbou se.

„To mě podrž, to je senzace! Víš, jak budeme slavný? Honzík a Eva a mluvící chobotničky! Někam je musíme zavřít a schovat, aby je naši nenašli. Znáš mámu! Vleze do postele a fuj – pod dekou chobotnice.“

Ale dřív, než se nám je podařilo chytit a strčit mezi láhve piva do mrazicí tašky, zalezly chobotničky do karavanu, s ustrašeným skřehotáním:

„Zavřít, brr...“

„Do postele, fuj...“

„Zelená, otevři!“ Honzík marně zalomcoval dveřmi, a pak nahlédl do karavanu okénkem. „To tvůj Modrej chobotničák! Jedním chapadlem drží dveře! Chápeš? My je uděláme a oni za to takhle!“

„A oni za to takhle,“ zaskřehotala Zelená a vylezla nad dřez v kuchyňce a mlsně olízla vodu, kapající ze zásobníku. „Krásný výlet.“ A ještě otočila kohoutkem, aby měla vody víc.

A pochválila:

„Krásná voda.“

Což mě naštválo, protože to byla poslední pitná voda, kterou jsme měli, ale když jsem si představila Davida z béčka, jak padne, až naše příšerky uvidí, a úču a kluky a Janu Berkovou a Ivonu Vostrou, co si myslí bůhvíco, protože její nový tatínek bude generál, řekla jsem Honzíkovi:

„Přidrž mi židličku. Já toho mého Modrýho šťouchnu tyčkou od

slunečníku, třeba popoleze a ty dveře pustí. Pak je chytmem. Z karavanu se jen tak nedostanou.“

„Neblázni. Nech je. Budou se nás bát!“

Honzík je zvláštní kluk, co se skoro nepere, ani se slabším. Ani když ho naštvou. Já jsem spíš po mamince. Zabalancovala jsem na židličce pod oknem karavanu, ale po dvou pokusech jsem tyč slunečníku dovnitř dostala. A pak z židličky spadla, jak se ta tyč blížila k Modrýmu, rozjiskřil se a po té tyči, co se taky rozjiskřila, přeletěla žhoucí kulička, co se podobala prskavce, a trefila mě do nosu.

Zelená řekla ustrašeně:

„Neblázni. Nech je. Budou se nás bát.“

A Honzík řekl:

„Nebolelo to?“

Protože i on tu jiskřivou kuličku viděl.

Ale nebolelo to. Jen divně lechtalo. A dvakrát jsem musela kýchnout a trošku se mi točila hlava, ale to mohlo být po pivu, i když jsem ho vypila jen trošku, proto pivo nikdy nepiju, leda teď, aby ho nevypil Honzík a abych ho zachránila před zkázou. Zvedla jsem se z písku i s židličkou a zas si sedla a rozesmála se:

„Chápeš? Úplně mrňavý nesmyslný chobotničky, které si uplácáme, a hejbají se a mluvějí a lítají z nich blesky. To mně teda vysvětlí.“

„Co já vím?“ Honzík se zamyslel a na jeho čele bylo docela přesně vidět, jak myslí. „Třeba jsme něco řekli. Nějaké kouzelné slovo. Čáry máry. Abraka dabra. Naši! Jestli jim řekneš, že jsme pili pivo...“

Nahoře nad útesem zastavilo policejní auto. A z něho vystoupila maminka a rozběhla se s otevřenou náručí rovnou k nám, jako by nás neviděla dvě stě padesát tisíc let:

„Tady jste! Poděkujte tatínkovi, děti. Máme po prázdninách. Osm tisíc escudos za urážku úřední osoby!“

„Tím chce říct maminka co, tati?“

„Že musíme balit a jet pryč, jen co vyhrabeme auto z písku,“ řekl tatínek. „Asi by nás tu něco sežralo nebo co, hlavně že máme Světového tlumočníka dvaceti šesti řečí a maminku. Chceme půl láhve červeného vína se portugalsky řekne: Queremos meia garrafa

de vino tinto a Máte laciný pokoj pro jednoho anebo pro dva Tem um quarto barato para uma pessca. Para dois. Radši vytáhněte z karavanu koberečky a hodíme je do písku pod kola auta, ať už jsme pryč, sem mě už nedostane nikdo.“

„Jenomže...“

„Co jenomže...?“

„Jenomže v karavanu jsou chobotničky a držejí dveře,“ řekl Honzík. „Odtud se už nedostaneme nikdy.“

„Chobotničky drží dveře a vaří si guláš. Co mi to chceš napovídat?“ Tatínek s naprostým klidem dveře otevřel a vzápětí klid ztratil, protože z otevřeného zásobníku nad dřezem tekla voda. „Kolikrát mám říkat, že máte zavírat kohoutek, tady nejste v Praze!“

Druhé okno karavanu, vedoucí k moři bylo otevřené. Chobotničky byly pryč. Nenašli jsme je, ani když jsme s Honzíkem v rychle narůstajícím stmívání prohledali celé pobřeží.

„Modrej!!!“

„Zelená!!!“

„Nebojte se nás! Aspoň se ukažte!“

„Honzíku, neblbni. Jsme chlapi. Táhle se na nás koukají policajti a čekají, kdy odjedem.“ Táta vypodložil kola auta a karavanu koberečky a kameny. „Tu hru na chobotničky si s Evou dohrajete někde jinde. Pár escudos ještě máme, popojedeme dál. Představ si moře plné krásné čisté vody, ryby, milióny chobotniček, stokrát lepších než ty tady, chcíplé od nafty –“

„Jenomže –“

Honzík chtěl říct, že žádné nebudou takové jako ty naše, ale tatínek už zalezl za volant, nastartoval, zařadil rychlost a v krátké chvíli zahrabal Yettiho do písku i s koberečky z karavanu ještě hloub, jen kameny kolem lítaly.

A do řevu motoru řeklo něco skřehotavě:

„Slyšela jste, Zelená? Moře, plné krásné čisté vody! Milióny chobotniček!“

„Pár escudos ještě máme!“

Ale snad se mi to jen zdálo, protože vzápětí jsme museli jít i s tatínkem a Honzíkem zkusit vyprostit Yettiho z písku, když za volant vlezla maminka a řekla:

„Znova. Rozkejvat – a až řeknu tři –“

Řekla sotva dvě a jakási tajemná síla Yettiho i karavan nadzdvihla a hodila snad o tři metry dopředu na pevnou půdu.

Kdo nechápal nic, byl tatínek a policajti. Kdo se rozzářil, byla maminka Andrea. Vylezla z auta a tvářila se, jako by vyhrabávala auta a karavany z písku každý den od rána do večera:

„Prostě to chce trošku citu, to není nákladák. Spojka, plyn, ale ne naplno, jen lechtat, přesně, jak nás to učili v autoškole.“ Manifestačně si svlékla bílé rukavičky. „Až budeme mít trochu víc času, poradím, naučím, předvedu, vysvětlím.“

„Co chceš vysvětlovat? Prohrabala ses pískem na tvrdej spodek a kola zabrala, to je všecko,“ řekl tatínek, kterého jako profesionálního řidiče vzniklá situace viditelně štvla víc než osm tisíc escudos za pokutu. V kabině TIRU projel s náklady půl světa. V garáži měl na stěně dva diplomy VZORNÝ ŘIDIČ a PŮL MILIÓNU KILOMETRŮ BEZ NEHODY. „Taky to chtělo pořádného chlapa, aby zatlačil.“